
PRAMEN

Dopisy Egona Hostovského Sigurdu Hoelovi

Martin Humpál

Egon Hostovský's Letters to Sigurd Hoel

This article presents the hitherto unknown letters the Czech writer Egon Hostovský (1908–1973) wrote to the Norwegian writer, critic, essayist, editor and translator Sigurd Hoel (1890–1960). These letters date from 1949–1956 and are preserved in the National Library of Norway in Oslo. Not only do they provide interesting information about Hostovský's efforts to publish his works in Scandinavia, but they also testify to a close friendship between the two writers. The article also presents two letters by Graham Greene (1904–1991) which are also preserved in the file containing Hostovský's letters in the Norwegian National Library.

Klíčová slova / Keywords

Egon Hostovský — Sigurd Hoel — česká literatura — norská literatura — migrační literatura — exilová literatura

Egon Hostovský — Sigurd Hoel — Czech literature — Norwegian literature — émigré literature — exile literature

---

Kontakt

Filozofická fakulta UK; martin.humpal@ff.cuni.cz

Martin Humpál. „Dopisy Egona Hostovského Sigurdu Hoelovi“; *Česká literatura* LXXII, č. 2, s. 218–227

<https://doi.org/10.51305/cl.2024.02.05>

Přestože Egon Hostovský strávil poměrně dlouhou dobu v Norsku, dosud není známa jeho korespondence s významným norským spisovatelem a nakladatelským redaktorem Sigurdem Hoelem. Národní knihovna v Oslu uschovává celkem dvanáct Hostovského dopisů adresovaných Hoelovi. Jsou různého charakteru i rozsahu (najdeme mezi nimi poměrně krátká sdělení i delší texty), téměř vždy v nich však český spisovatel zmiňuje některá svá konkrétní díla a své pokusy o jejich vydání v nakladatelstvích v různých zemích. V tomto článku bych tyto dopisy rád poprvé představil a zároveň čtenáře seznámil s jedním pozoruhodným případem česko-severských kulturních vztahů.

* * *

Hostovský odjel do Osla jako československý diplomat v květnu 1948 (HOSTOVSKÁ — SÁDLO — SVOBODOVÁ 2018: 36; PAPOUŠEK 1996: 26) a s výjimkou krátké návštěvy v Praze v témže roce zůstal v Norsku až do února 1950. V Oslu působil nejprve jako legační tajemník, později byl povýšen na chargé d'affaires; v roce 1949 na funkci na zastupitelském úřadě rezignoval a žil nadále v Norsku „jako politický emigrant“ (HOSTOVSKÝ 1995: 99). V roce 1950 přesídlil do USA.

Autorův vztah k Norsku a Norům byl velice vřelý. V autobiografickém textu *Literární dobrodružství českého spisovatele v cizině* spisovatel dokonce tvrdí: „ze všech zemí, jimiž jsem prošel, nejvíc jsem si zamiloval Norsko. Jestliže jsem byl opravdu někde všemu navzdory šťasten, bylo to tam. Ani ne tak pro fjordy, bílé noci, hory, skály a sněžné zázraky — jako díky nezapomenutelným norským přátelům“ (IBID.: 82).¹ Bezesporu nejvýznamnějším z těchto přátel byl Sigurd Hoel [čti „húl“]. Kromě některých explicitních Hostovského výroků — např. že Hoel byl „můj velmi blízký přítel“ (IBID.: 24) — to dokládá také fakt, že Hoel je jednou ze tří osobností (vedle Grahama Greena a Lewise Mumforda), kterým Hostovský v *Literárních dobrodružstvích* věnuje zvláštní pozornost v páté kapitole, nazvané „O těch, kterým nejvíc dluhuji“. Jak se ukáže níže, o hlubokém přátelství mezi oběma muži svědčí i Hostovského dopisy.

Sigurd Hoel (1890–1960) je dnes v českém prostředí již prakticky neznámý, přestože ve třicátých letech 20. století byly dva jeho rané romány přeloženy do češtiny. V Norsku je však považován za moderního klasika; proslavil se především jako romanopisec, ale vliv na norskou kulturu měl i jako literární kritik, esejista, editor a překladatel. V souvislosti s Hostovským nás bude

1 Podobné formulace lze najít též např. na s. 135 a 183 (HOSTOVSKÝ 1995). Vřelý vztah měl Hostovský také k přátelům v Dánsku (IBID.: 137), kde se dokonce i na čas (1964–66) usadil (IBID.: 184; HOSTOVSKÁ — SÁDLO — SVOBODOVÁ 2018: 44, 48–49).

nejvíce zajímat, že Hoel byl v nakladatelství Gyldendal redaktorem takzvané Žluté edice („Den gule serie“), v níž v letech 1929–1959 vyšlo celkem 101 zahraničních románů soudobých autorů.² Tato edice sehrála v domácím prostředí velice významnou roli. Norští spisovatelé první poloviny 20. století byli vesměs značně konzervativní a málo čerpali inspiraci ze zahraničních literatur. Hoel však v edici již ve třicátých letech začal vydávat vlivné autory (např. Hemingway, Faulkner, Kafka), a díky němu se tak norští spisovatelé postupně začali inspirovat mezinárodními vzory (HUMPÁL — KADEČKOVÁ — PARENTE-ČAPKOVÁ 2013: 173). Až na výjimky obsahovaly knihy vydané v této řadě Hoelovy předmluvy.

Hoel si přečetl ve švédštině Hostovského román *Seadmkrát v hlavní úloze* a sám autora oslovil s přáním vydat nějakou jeho novější knihu (HOSTOVSKÝ 1995: 104). Nakonec v prestižní Žluté edici vyšly v norském překladu Hostovského romány dva: v roce 1950 *Cizinec hledá byt* (*En fremmed søker rom*, přel. Nicolai Geelmuyden) a v roce 1953 *Nezvěstný* (*Den forsvunne*, přel. Peter Magnus). Navíc se Hoel postaral i o další propagaci spisovatelovy tvorby: v norských (*Verdens gang*) i švédských (*Dagens nyheter*) novinách publikoval o Hostovském nadšenou studii (IBID.: 107) a je pravděpodobné, že také doporučoval českého autora k vydání v Dánsku a Švédsku v osobních stycích s lidmi z literárního a nakladatelského světa (srov. IBID.: 105, 107).

Národní knihovna v Oslu uschovává dopisy, které Hostovský posílal Hoelovi v letech 1949–1956. V téže knihovně se nachází i jedno psaní (z kterého cituji níže), jež zaslal Hoel Hostovskému. Nevím, zda se zachovaly i další Hoelovy dopisy Hostovskému v některém soukromém archivu, ale na základě toho, co se lze dočíst v *Literárních dobrodružstvích*, se zdá, že možnost je relativně malá: „Po odjezdu do Ameriky jsem si mnoho nedopisoval s Hoelem. Kdykoli měl pro mne nějaké důležité sdělení, raději telegrafoval, než psal. Podle mých zkušeností si Norové příliš nepotrpí na korespondenci, zvláště ne tehdy, mají-li psát v jiném jazyku než norském“ (HOSTOVSKÝ 1995: 109).

Náprosta většina Hostovského dopisů Hoelovi, které se nacházejí v norské Národní knihovně, vznikla až po Hostovského odjezdu do USA, ale existuje jedna důležitá výjimka z roku 1949. V dopise z 18. 10. Hostovský Hoelovi mimo jiné píše: „Jen tak pro informaci přikládám 2 dopisy od Grahama Greena“ (Brevs. 350).³ Tyto dopisy se ve složce českého autora rovněž nacházejí.

2 Ve skutečnosti se původně jmenovala „Gyldendalova moderní románová edice“ („Gyldendals moderne romanserier“), ale kvůli výrazné žluté obálce se záhy ujalo označení „Žlutá edice“.

3 Překlad všech úryvků z Hostovského dopisů Hoelovi v tomto článku MH. S výjimkou jednoho dopisu v němčině (který bude explicitně zmíněn níže) jsou všechny ostatní napsány v angličtině.

V životě i díle Hostovského sehrál Graham Greene bezpochyby důležitou úlohu. Britský spisovatel jednak českému autorovi konkrétními kroky pomáhal prosadit se v angloamerickém literárním světě (HOSTOVSKÝ 1995: 83–96), jednak badatelé poukazují, že tvorba obou spisovatelů je esteticky spřízněná, patrně lze i mluvit o Greenově vlivu na Hostovského dílo.⁴ Zmíněné dva dopisy ale ilustrují ještě jeden, řekněme politický aspekt Greenovy pomoci: britský autor se snaží za Hostovského přimluvit v době, kdy „averze některých exulantů vůči Hostovskému se opět rozhořela“ (PAPOUŠEK 2011: 259) a českému spisovateli se nedaří získat americké vízum. Kontext nejlépe ilustruje dopis z 18. II. 1949, jež Hostovský poslal z Norska do USA historikovi Otakarů Odložilíkovi (cituji z faksimile, jež je otištěno v Papouškově knize *Žalmy z Petřfeldu*):

po druhé okouším zášť politických emigrantů. Složil jsem funkci [chargé d'affaires] 5. září [...]. Asi víte, že jsem pak byl zaplaven útoky hrdinných osvoboditelů — a nadto byl jsem a jsem jimi denuncován u Američanů. [...] ty četné denunziace zdržují můj odjezd do USA, kde už mám rodinu, a budu-li zde muset zbůhdarma utrácet čas a peníze delší dobu, octnu se v bídě. [...] Jsem na tom tak, že za mne intervenují Norové, Britové i Američané, ale že nevím opravdu o jediném politicky **aktivním** Čechoslováku, kterému bych mohl věřit. (in PAPOUŠEK 2012: 177; zvýr. v orig.)

Dva zmíněné Greenovy dopisy poskytují důkaz, že britský spisovatel za Hostovského opravdu intervenoval. První dopis je originál s Greenovým podpisem a začíná slovy: „Milý Egone Hostovský, napsal jsem přiložený dopis panu Allsenovi z vízového oddělení amerického velvyslanectví v Londýně a doufám, že Vám trochu pomůže“ (Brevs. 350).⁵ Druhý dopis (kopie na růžovém průklepovém papíru) je adresován zmíněnému F. Allsenovi, kterému Greene mimo jiné píše:

Vážený pane Allsene,

můj přítel Egon Hostovský, bývalý chargé d'affaires československého vyslanectví v Oslu, mne požádal, abych učinil prohlášení vůči americkému velvyslanectví v Londýně v souvislosti s jeho rezignací na místo v československých vládních službách a v naději, že bude moci následovat svou

4 Viz např. POHORSKÝ 1968: 655, KAUTMAN 1993: 89–90, PAPOUŠEK 2011: 258, ZAMORA 2018: 104, SVOBODOVÁ 2018: 108. Nejexplicitněji se v tomto ohledu vyjadřuje Kautman, podle něhož měl Graham Greene na Hostovského „nesporný vliv“ a byl to „nepochybně i [Hostovského] literární vzor“ (KAUTMAN 1993: 89).

5 Překlad úryvků z obou Greenových dopisů z angličtiny MH.

rodinu do Spojených států. [...] Požádal mne, aby toto svědectví bylo přepsáno na Ministerstvo zahraničí ve Washingtonu a rovněž na americké velvyslanectví v Oslu, a velice doufám, že k tomu svolíte.

Znám Egona Hostovského více než pět let jako jeho vydavatel i přítel. Jeho první kniha vydaná v Anglii jasně ukázala jeho odpor vůči všem formám totalitární vlády [...]. Ale jeho pevnou a neměnnou opozici vůči komunismu mohu dosvědčit nejen na základě četby jeho knih. Minulý rok jsem byl v Praze v době únorové revoluce a mnohokrát jsem se s ním během toho krizového týdne sešel. Tehdy mně vylíčil svůj plán odejít z Československa při první nejbližší příležitosti a svůj záměr rozjet se s novým režimem. Jistě ho také zná mnoho Vašich krajanů ve Washingtonu, kde oficiálně působil za války. Dovolte mi dodat, že podle mého názoru jde o velice významného spisovatele a člověka zcela zásadového. (IBID.)

Zbývající dopisy ve složce už jsou z pera Hostovského. První z nich, datovaný 21. 2. 1950, se nese v optimistickém duchu:

Milý Sigurde,

inu, podařilo se mi dostat se do USA bez problémů a tak jsem tu zase se svou rodinou. Jsem tu zatím jen jeden den, ale vidím, že všechno půjde dobře, samozřejmě za předpokladu, že Bůh nám občas nadělí nějakého vydavatele a také trochu peněz. Jsem stále ještě duchem víc v Norsku než tady a s vděčností myslím na všechny přátele, obzvláště na Tebe. Rád bych Ti zopakoval, že Tvé přátelství a laskavá pomoc mi nesmírně pomohly. (Brevs. 350)

Nálada Hostovského dopisů se ale brzy mění:

Milý Sigurde,

děkuji mnohokrát za Tvůj telegram. Dorazil právě v době, kdy jsem hodně klesl na duchu, protože náš začátek v USA je o něco těžší, než jsme si představovali. Takže stejně jako mnohokrát předtím, zpráva od Sigurda Hoela mi zvedla morálku. (IBID., dopis ze 7. 3. 1950)

V dopise z 30. 3. 1950 popisuje Hostovský těžkou situaci své rodiny ještě konkrétněji:

Milý Sigurde, [...]. Náš začátek v této zemi je značně chmurný — řekl bych, že tohle jsou nejhorší dny mého i manželčina života, nic nám nevycházelo a většina našich známých se k nám obrátila zády a nevěděli jsme, co s námi

za pár dnů bude. Jindra musela vzít místo prodavačky, protože nemohla najít nic ve svém oboru. Ale teď, najednou se zdá, že se z téhle šlamastyky začínáme dostávat, a doufejme, že to nejhorší už je za námi. Především Viking Press přijal *Nezvěstného* (synopsi knihy) k vydání a jsou ochotni vydat víc mých knih později. [...] Zdá se, že moje manželka také vybředla ze smůly, která ji provázela: dostala nápad na řadu knížek pro děti a vypadá to, že s tím bude moci něco udělat v nakladatelství Simon and Schuster, které se prakticky specializuje na dětskou literaturu.

Milý Sigurde, doufám, že mě poctíš svolením, abych věnoval americké vydání *Nezvěstného* Tobě — nevím, jak jinak bych Ti mohl projevit svou vděčnost a přátelství. (IBID.)

Hoelova reakce na tento dopis se zachovala. V norské Národní knihovně existuje na bílém průklepovém papíře kopie Hoelova dopisu Hostovskému z 18. 4. 1950, v němž autor mimo jiné píše: „Milý Egone, | [...]. Pokud *Nezvěstného* věnuješ mně, budu tomu velice rád a budu na to opravdu hrdý“ (Brevs. 355). Český spisovatel nakonec *Nezvěstného* Hoelovi opravdu věnoval (viz HOSTOVSKÝ 1994: 8). V dalším dopise Hoelovi si ale opět stěžoval na těžkou finanční situaci: „Za rok bude všechno jednodušší, ale momentálně netrpělivě čekáme na jakoukoli peněžní částku“ (Brevs. 350, dopis z 25. 4. 1950, s. 2).

O několik měsíců později posílá Hostovský Hoelovi první ze tří dopisů, které svědčí o jeho rostoucím znepokojení nad skutečností, že se mu jeho norský přítel neozývá: „Milý Sigurde, | včera jsme s manželkou dlouho mluvili o Norsku a našich norských přátelích a oběma se nám po Tvé přátelské zemi velice stýskalo. Už je to dlouho, co ses naposledy ozval [...]“ (IBID., dopis z 20. 9. 1950). Neuběhne ani měsíc a Hostovský píše: „Milý Sigurde, | mám opravdu velké obavy ohledně Tvého dlouhého odmlčení. A jako by to nestačilo, už dlouho mi neodpovídají ani moji další norští přátelé. Co se stalo? Jsi v pořádku? | Stále ještě se pořád bojím, že se něco stalo [...]. Prosím Tě, milý Sigurde, napiš mi co nejdříve!“ (IBID., dopis ze 14. 10. 1950). Emocionální tón těchto proseb vrcholil v dopise z 9. 12. 1950:

Milý Sigurde,

k Tvým šedesátým narozeninám přeji Tobě i celé norské literatuře hodně zdraví a klidu, a aby ses i nadále radoval z práce a nadělil svým čtenářům ještě mnoho dalších krásných knih.

Velice mě rmoutí, že neodpovídáš na mé dopisy. Co se děje? Milý Sigurde, klidně ať jdou všichni nakladatelé a všechny knihy do háje, ale nechci ztratit přítele, kterého si vážím a mám ho rád a který toho pro mě tolik udělal. Prosím Tě, napiš mi nebo dej někomu pokyn, aby mi napsal a dal mi vědět, co se stalo. Něco není v pořádku [...].

Je mi celkem jedno, jestli mě v budoucnu ve Skandinávii budou vydávat, nebo ne, ale záleží mi na našem přátelství. Proto Tě snažně prosím, abys mi dal vědět, co se stalo.

Srdečně zdraví
Egon. (IBID.)

Podle všeho byl Hoel v pořádku, pravděpodobně měl jen příliš mnoho práce a/nebo o něm opravdu platilo, že „si Norové příliš nepotrpí na korespondenci“.⁶ O to radostnější musel být pro Hostovského okamžik, když mu v březnu roku 1953 Hoel zničehonic zatelefonoval z New Yorku: „Jsem tady asi na čtrnáct dní jako host americké vlády, abych se porozhlédl trochu po Státech. Tak kdy se uvidíme? Máš dnes navečer čas?“ (HOSTOVSKÝ 1995: 109) Hostovský neváhal („To se ví, že jsem čas měl, a i kdybych třeba neměl, tak bych za ním stejně přišel kamkoli třeba ve tři v noci“ [IBID.]) a s Hoelem se opravdu sešel. Jejich večerní setkání v newyorském hotelu popisuje jako nesmírně vřelé (IBID.: 109–110). Ještě téhož měsíce posílá Hoelovi do Norska dopis, v němž píše: „Milý příteli: | doufám, že jsi měl příjemný let domů, že jsi bezpečně přistál a že na mě tentokrát nezapomeš. Tak rád jsem tě viděl [...]“ (Brevs. 350, dopis z 20. 3. 1953).

V červnu 1953 píše Hostovský Hoelovi další dopis, tentokrát kupodivu v němčině. Pravděpodobným vysvětlením, proč tento text výjimečně není v angličtině, může být, že český spisovatel předpokládal, že se obsahu dopisu bude věnovat i někdo jiný kromě Hoela, a v Norsku v té době byla přece jen znalost němčiny běžnější než znalost angličtiny. Text se totiž především týkal Hostovského šanci být i nadále vydáván v severských zemích. Proto Hostovský hned zkraje píše: „Nejmilejší Sigurde | Buď prosím Tě tak laskav a odpověz mi tentokrát na můj dnešní dopis, nebo, pokud bys neměl čas, pověř odpovědí pana Griega, nebo někoho jiného z nakladatelství, např. pana Petra Magnuse. Na posledně zmíněného, jenž mou poslední knihu určitě přeložil velice pěkně, často myslím“ (IBID., dopis z 22. 6. 1953, s. 1).⁷ V dalším odstavci Hostovský Hoela informuje o svém rozvodu: „Po Tvém odjezdu z USA se moje manželství stále zhoršovalo, až dospělo k rozvodu. [...] zkrátka a dobře, jsem sice volný, ale chudý jako kostelní myš. | Do značné míry jsem odkázán na příjmy od evropských nakladatelů, bez nichž bych dříve či později třel bídu s nouzí“ (IBID.).

6 Pro úplnost je třeba uvést, že Hostovského dopis z 14. 10. 1950 Hoel nečetl. V levém horním rohu dopisu je totiž ručně psaná knihovnická poznámka „zůstalo neotevřeno“ („lå uåpnet“).

7 Harald Grieg (1894–1972), ředitel nakladatelství Gyldendal a jeden z nejvýznamnějších norských nakladatelů vůbec. Peter Magnus (1915–2001), norský překladatel, spisovatel a novinář; Hostovský v dopise odkazuje na Magnusův překlad *Nezvěstného* (který byl pořízen z angličtiny).

Zbývající část dopisu už se věnuje možnostem dalšího vydávání autorových děl v Norsku, Dánsku a Švédsku. Hostovský vidí své šance značně černě, ať už pro nezáměr nakladatelství, nebo čtenářů (podle dopisu se *Nezvěstný* v Norsku dobře neprodával). Jedinou naději spatřuje v eventuální Hoelově přimluvě u severských nakladatelů: „Nebylo by nejlepší, kdybys Ti nechal z Dánska poslat anglický překlad mého nového románu a kdybys byl ke mně zase tak laskav, že by sis rukopis přečetl a že bys mi na základě svých styků a svého vlivu (samozřejmě pokud se Ti kniha bude líbit) ve Skandinávii pomohl?“ (IBID.: 2) Zda v tomto ohledu Hoel podnikl nějaké kroky, není jisté, každopádně na Severu později vyšel už jen román *Černá tlupa*, a to v roce 1957 v dánském překladu (*Den sorte Bande*, přel. Mogens Boisen).

V dopise z 12. II. 1954 Hostovský Hoelovi mimo jiné sděluje, že se znovu oženil, a přeje norskému spisovateli úspěch ohledně jeho nejnovější knihy. Poté následují tyto pasáže:

Pan Grieg mi také napsal, že si brzy přečteš „Půlnočního pacienta“ a rozhodneš o jeho osudu. Vím velmi dobře, že mé knihy se v Norsku prodávaly málo, a nebyl bych překvapený, kdybys váhal, zda má smysl riskovat a mou novou knihu vydat. Každopádně víš, že Norsko považuji za svou druhou vlast a že bych byl velice hrdý, kdybys tam mohl vydat další knihu.

Ale ještě důležitější než obchodní záležitosti je pro mě naše přátelství, a tak Tě ještě jednou prosím, abys na mě nezapomněl a aby ses mi co nejdříve ozval. (IBID.: 2)

Poslední z dopisů, které uschovává norská Národní knihovna, nese datum 24. 9. 1956. Hostovský se v něm Hoela mimo jiné ptá na svůj román *Dobročinný večírek*: „Doufám, že už jsi dočetl »Dobročinný večírek«, který nejprve vyjde v lednu u Heinemanna, a že knihu shledáváš přijatelnou pro norský trh. Těším se, že se mi buď Ty, nebo pan Grieg v této věci co nejdříve ozve.“ (IBID.).

Naposledy se Hostovský s Hoelem viděli v Oslu v roce 1956 (HOSTOVSKÝ 1995: 111). Hoel zemřel v říjnu 1960 a Hostovský popisuje okamžik, kdy se o jeho smrti dozvěděl, těmito slovy:

Chystal jsem se odjet do New Yorku z městečka v New Jersey, kde bydlím [...], když mě ode dveří podivným hlasem zavolala má žena čtoucí u stolu *New York Times*. Beze slova jen ukázala na záhlaví jedné zprávy:

**Sigurd Hoel, skandinávský romanopisec a kritik,
je mrtev**

Odhodil jsem na židli kabát, aktovku a deštník a pomalu se vracel zpět do svého pokoje. Už jsem nikam nechtěl odjet. Chtěl jsem být jen dlouho, předlouho docela sám. (IBID.: 112)

* * *

Pro informaci literárních badatelů zde ještě přikládám seznam dalších textů Hostovského, které norská Národní knihovna v Oslu uschovává ve své rukopisné sbírce.

Bibliografický dodatek — strojopisy Hostovského textů v Nasjonalbiblioteket, Oslo⁸

- Ms. fol. 2439 Hostovsky, Egon: „Missing... — Synopsis by Egon Hostovsky.“ Strojopis v angličtině, 12 s.
- Ms. fol. 2440 Hostovsky, Egon: „The Midnight Patient.“ Strojopis v angličtině, kapitoly I, 2 a 10. 24 + 13 + 17 s.
- Ms. fol. 2441 Hostovsky, Egon: „The Charity Ball. Translated from the Czech by P.H. Smith, Jr., 1956.“ Strojopis v angličtině, 175 s.
- Ms. fol. 2442 Hostovsky, Egon: „Det blå lys. Af hans novellesamling: »Vejene til skattene«, — den originale tjekiske titel: »Cesty k pokladům.«“ [„Modré světlo.“ Z jeho povídkové sbírky „Vejene til skattene“, — původní český název: „Cesty k pokladům“] Strojopis v dánštině, 9 s. Na poslední stránce stojí: „Oversat af [přeložila] Else Westh Neuhard, Esperanceallé 28, Charlottenlund. Danmark.“
- Ms. fol. 2443 Hostovsky, Egon: „The man beyond [sic!] the iron curtain. February 1948.“ Strojopis v angličtině, 35 s.
- Ms. fol. 2444 Hostovsky, Egon: „The truth about the death of Jan Masaryk and Edvard Benes.“ Strojopis v angličtině, 2 s.

Tato práce vznikla za podpory projektu „Kreativita a adaptabilita jako předpoklad úspěchu Evropy v propojeném světě“, reg. č.: CZ.02.1.01/0.0/0.0/16_019/0000734, financovaného z Evropského fondu pro regionální rozvoj.

⁸ Některé tyto strojopisy jsou originály, jiné průklepové kopie. Vzhledem k podobnému typu papíru není vždy snadné originál od kopie rozeznat.

Prameny

HOEL, Sigurd

Brevs. 355 Hoel, Sigurd til Hostovsky, Egon (Nasjonalbiblioteket, Oslo)

HOSTOVSKÝ, Egon

Brevs. 350 Hostovsky, Egon til Hoel, Sigurd (Nasjonalbiblioteket, Oslo)

1994 *Nezvěstný* (Praha: ERM) [1955]

1995 *Literární dobrodružství českého spisovatele v cizině* (Praha: ERM) [1966]

Literatura

HOSTOVSKÁ, Olga — SÁDLO, Václav — SVOBODOVÁ, Barbora

2018 *Egon Hostovský a jeho radosti života* (Praha: Filozofická fakulta Univerzity Karlovy)

HUMPÁL, Martin — KADEČKOVÁ, Helena — PARENTE-ČAPKOVÁ, Viola

2013 *Moderní skandinávské literatury 1870–2000* (Praha: Karolinum) [2006]

KAUTMAN, František

1993 *Polarita našeho věku v díle Egona Hostovského* (Praha: Evropský literární klub)

PAPOUŠEK, Vladimír.

1996 *Egon Hostovský. Člověk v uzavřeném prostoru* (Praha: H & H)

2011 „Muž, který se ztratil (Egon Hostovský znovu odchází“; in Egon Hostovský: *Nezvěstný* (Praha: Mladá fronta), s. 257–260

2012 *Žalmy z Petfieldu. Egon Hostovský. Příběh spisovatele dvacátého století* (Praha: Akropolis)

POHORSKÝ, Miloš

1968 „Tři romány o věčném úniku aneb Rozhovor s Grahamem Greenem“; *Impuls* III, č. 9, s. 653–661

SVOBODOVÁ, Barbora

2018 „Co zbylo z *Půlnočního pacienta*... aneb *Les Espions* Henriho-Georgese Clouzota“; in Václav Vaněk, Jan Wiendl (edd.): *Egon Hostovský. Literární dobrodružství českého židovského spisovatele ve 20. století* (Praha: Univerzita Karlova, Filozofická fakulta), s. 107–119

ZAMORA, Juan

2018 „*Nezvěstný*: mezi Západem a Východem aneb Hostovského ministerstvo strachu“; in Václav Vaněk, Jan Wiendl (edd.): *Egon Hostovský. Literární dobrodružství českého židovského spisovatele ve 20. století* (Praha: Univerzita Karlova, Filozofická fakulta), s. 101–105

Creative Commons

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons — Uveďte původ — Neužívejte komerčně — Nezpracovávejte 4.0 Mezinárodní licence. Licenční podmínky jsou dostupné zde: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode.cs>.

